

Η ΜΟΥΝ πολύ νέος, όταν Έχασα τη λατρευτή μου γυναίκα, στο άνθος της ηλικίας της. Συντριμμένος άπ' τη λύπη μου, έφηνγα άμέσως άπ' τή Παρίσι και πήγα να μείνω στη μικρή πόλι, όπου γεννήθηκα. Οί γονείς μου είχαν πεθάνει πρό χρόνων κι' έτσι ήμουν έκει όλομόναχος. Ζούσα μιά ζωή μονότονη, σχεδόν άσκητική, έχοντας ως μόνους συντροφούς τόν πιστό μου ύπηρέτη Ζάν και τή σκύλο μου.

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ HENRY FRICHET

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Κάθε βράδυ, μετά τή δειλντο, άν ό καιρός ήταν καλός, πήγαινα και περιπατούσα στην έξοχολή λεωφόρο. Έπειτα ξαναγράφιζα και κλειδιόηνα στο σπίτι μου. Διάβαζα διάφορα περιοδικά και πρό πάντων τή γράμματά της πεθαμένης Έρμίνας μου, τή όποια μου έστειλε όταν είμαστε άρραβωνιασμένοι.

Όσο περνούσε ό καιρός, τόσο καταλάβαινα ότι μου ήταν άδύνατο νά παρηγορηθώ για τή θάνατό της. Μολονότι ήμουν άκόμα πολύ νέος, καμιά γυναίκα δέν μου έκανε πειά έντύπωση. Ό νους μου ήταν προσηλωμένος διαρκώς στην πεθαμένη. Ένα βράδυ όμως, καθώς έβλεπα τόν έρημιμό μου περίπατο, συνάντησα στο δρόμο μου μιά ξανθή χαριτωμένη νέα.

Ήταν τόσο χαριτωμένη, ώστε, παρ' όλη τή λύπη μου, δέν πρόρεσα να μή τή προσέξω... Άλλ' άμέσως έξακολούθησα τή δρόμο μου, συνλογίζομενος τή μαύρα μαλλιά και μάτια τής άγαπημένης μου νεαρής, πού δέν θα τή ξανάβλεπα ποτέ πειά.

Έξασα όμως άκουσα βήματα πολύ κοντά μου, βήματα πού μέ πλησίαζαν όλοένα...

Κάπως ξαφνιασμένος τότε, γύρισα και είδα τήν ξανθή νέα, ή ό ποία μου χαμογέλουσε. Άμέσως γύρισα άλλου τή πρόσωπό μου, άλλ' έδειξη ήθελε άκόμα πιδ κοντά μου και μου έλεγε :

— Μή μέ φοβάστε!... Έγώ μπορώ νά σάς παρηγορήσω. Είνε καιρός τώρα πού σάς παρακολουθώ. Άφήστε με νά γλυκάνω τόν πόνο σας...

Ήταν τόσο μελωδική και γλυκειά ή φωνή της, τόσο θελκτικό τή χαμογέλο της, τόσο χαϊδευτικό τή βλέμμα της, ώστε δέν πρόρεσα νά τήν διώξω... Και τήν άφαιρα νά μέ συνοδεύσει ως τήν κατοικία μου.

Άλλ' όταν έφτασα μπροστά στην πόρτα τού σπιτιού μου, σηκώθη έξασα και τής είπα :

— Καλή νύχτα σας, κυρία... Εύχαριστώ πολύ για τή συντροφιά σας. Άλλ' άπόψε είμαι άδιάθετος και δέν μπορώ νά σάς δεχτώ...

Κι' άμέσως άνοιξα τήν πόρτα, μπήκα μέσ' στο σπίτι και τήν ξανάκλεισα πίσω μου.

Άλλά ή ξανθή άγνωστη πρόφρασε νά μου πη :

— Καλή αντίαωση, άλλότε...

Μόλις βρέθηκα στο δωμάτιό μου, άρχισα νά ρωτώ τόν έναιτό μου ποιά νά ήταν τάχα ή ξανθή έκείνη νέα ; Ήταν άραγε καμιά έλαφριά γυναίκα τής χαράς, ή καμιά έκκεντρική κυρία, ή όποια μ' είχε έξασα έρωτευθεί ; Ήταν, αλήθεια, χαριτωμένη. Άλλά όποια κι' άν ήταν, δέν ήσαν ή Έρμίνια μου... Δέν έπρεπε λοιπόν νά τή συλλογίζομαι καθόλου. Κι' όμως, χωρίς νά τή θέλω, ή είκόνα της πρόβάλλε διαρκώς μπροστά στά μάτια μου. Και τή λόγια της : «Καλή αντίαωση άλλότε», άντηχοούσαν άλλόκοτα στ' αυτιά μου.

Έξασα, καθώς ήμουν βυθισμένος στις σκέψεις μου, άκουσα έναν παρ'όξενο, έναν δυνατό κρότο, σαν σαν είχε σπάσει κάτι κοντά μου... Καί συγχρόνως ένα έλαφο όλομα βιολεττάς χύθηκε μέσα στο δωμάτιό μου. Ήταν τή άρωμα πού προημιόσε ή Έρμίνια... Κι' ύστερα είδα ένα μικρό άπτρο σύννεφο, σχεδόν φοιτενό, νά αιώρειται μέσ' στο δωμάτιό. Έπειτα τή σύννεφο αυτό διαλύθηκε κι' είδα τότε μ' άγωνία στη θέσι του τήν Έρμίνια...

Ναί, τήν Έρμίνια τήν ίδια, με τή λευκή φόρεμα πού φορούσε τήν ήμερα πού πέθανε, με τή λυμένα μαύρα της μαλλιά, με τή χλωμό της πρόσωπο....

Ήθελε κοντά μου, άνάλαφρα, έτσι σά νά μήν άγγιζε καθόλου στο πάτωμα.

Γιά μιά στιγμή νόμισα ότι θα πεθάνω άπ' τήν άγωνία μου... Ένω όμως τή παγωμένο χέρι της Έρμίνας ν' άκουμπάη στο μέταλό μου κι' άκουσα τή φωνή της νά μου λέη παραπονετικά :

— Δέν είσαι πιστός. Δέν είσαι πιστός!...

Θέλησα νά τής άποκριθώ : «Σ' άγαπάω πάντα», άλλ' ή μυστηριώδης; αυτή όπτασία είχε κώλιας έξαφανιστεί.

Τρέμοντας όλος, βγήκα άπ' τή δωμάτιό μου και φώναξα τόν ύπηρέτη μου, ό όποιος, καθώς με είδε κατάχλωμο, πρόμαξε.

— Μήπως είστε άρρωστος, κύριε, μου έλετε.

— Όχι, όχι! τού απάντησα, άλλ'ά μου φαίνεται πώς άκουσα θόρυβο μέσα στο σπίτι. Έκλεισες καλά όλες τίς πόρτες ;....

— Όχι, βέβαια, κύριε... Κοιμήθητε ήσυχος. Θα εύαστε φαίνεται κανένα κακό ύνερο. Έγώ δέν άκουσα τίποτε.

Τότε άρχισα ν' άναρωτιέμαι μήπως ήμουν άρρωστος... Άφού ό Ζάν δέν είδε και δέν άκουσε τίποτε, ήταν φανερό πώς είχα πάθει προαισθησι...

Κάνοντας τίς σκέψεις αυτές, επέστρεψα στο δωμάτιό μου. Προσπαθώντας νά βιάσω τόν έναιτό μου νά δειχτή γενναίως, ξενητύθηκα, έσβυσα τή φώς κι' έπεσα στο κρεβάτιό μου... Άλλά, έξασα, τή μάτια μου πού δέν μπορούσα νά τή κλείσω από τήν άγωνία, άντικρουσαν κάτι πού έλαμπε μέσα στο σκοτάδι... Και σέ λίγο είδα πάλι τήν Έρμίνια, καθισμένη σέ μιά πολυθρόνα, νά πλέη τή μακριά μαύρα της μαλλιά, με τίς ίδιες άργές κινήσεις πού έκανε όταν ζούσε.

Σέ μιά στιγμή, γύρισε, με κίτταξε, μου έστειλε ένα φιλί κι' έξαφανίστηκε.

Τήν άλλη μέρα πήγα σ' ένα γιατρό, τού είπα τί μου συνέβη κι' αυτός με συμβούλεψε νά πάρω τονωτικά φάρμακα και ν' άλλ'άξω ζωή...

Ν' άλλ'άξω ζωή!... Δηλαδή νά διασωκεδάσω, νά προδώσω τήν Έρμίνια.

— Άδύνατον, είπα, καλύτερα νά πεθάνω.

Έπιστρέφοντας άπ' τήν γιατρό, συνάντησα πάλι στο δρόμο τήν ξανθή κυρία.

Μόλις με είδε, χαμογέλασε και ήθελε κοντά μου.

— Γιατί δέν φανήκατε σήμερα στον περίπατο, μου έλετε. Μήπως είστε άρρωστος ; Μά γιατί άρνείστε τή συντροφιά μου και τήν παρηγοριά μου ;....

Ή άγνωστη ήταν τώρα πιδ γοητευτική κι' από τήν άλλη φορά... Έτσι, όταν ή ξανθή κυρία ήθελε κοντά μου κι' έπαισε τή χέρι μου, δέν πρόρεσα πειά νά ξεφύγω άπ' τή μαγνητική της έποροφή.

Κι' όταν φτάσαμε στο σπίτι μου, δέν τήν έμπεδίσα νά μπη κι' αυτή μέσα.

Σέ λίγο, τή ξανθή νέα μαλλιά και τή γαλάζια της μάτια, μ' έκαναν νά ξεχάσω για μερικες στιγμές τή μαύρα μαλλιά και μάτια τής πεθαμένης.

Άλλ' όταν μετά λίγη ώρα, ή ξανθή νέα έφραγε με τήν ύπόψη ότι θα ξανάβη τήν βράδυ, άκουσα έξασα τή σκύλο μου νά γαυγίσει πολύ παράξενα, έξω άπ' τήν πόρτα τού δωματίου μου... Τού άνοιξα και πειά μέσα.

Και τότε άρχισε νά τραγουδή σαν τρελλός γύρω από ένα όρισμένο σημείο. Πηδούσε κι' έβγαζε τή γλώσσα του, σαν νά χαρόταν γιατί έβλεπε κάποιο άγαπημένο του πρόσωπο και τού έγλειφε τή χέρια... Και νά, έξασα, είδα ένα χέρι διάφανο πού χάρδενε τή κεφάλι τού σκύλου μου... Και σέ λίγο είδα όλόκληρη τή σιλουέτα μιάς γυναίκας διαφανή κι' ένα πρόσωπο χλωμό και γλυκό, τή πρόσωπο τής Έρμίνας!... Ναι, ήσαν πάλι ή Έρμίνια, έκει, αντίκρυ μου... Λοιπόν, δέν ήσαν όπτασία τής άρροστημένης φαντασίας μου. Δέν ήμουν ούτε άρρωστος, ούτε τρελλός, άφού και τή σκύλι μου τήν έβλεπε και τήν άνεγνώριζε...

Κι' έξασα, ή γυναίκα μου, άφησε τή σκύλι και προχώρησε πρὸς έμένα.

Ένωμισα πάλι τήν παγωμένο της χέρι στο μέταλό μου κι' άκουσα τή φωνή της νά μου λέη :

— Τή κρίμα!... Δέν είνε λοιπόν δυνατό νά μου μείνης πιστός ; Άλλοίμονο!... Κι' έγώ άφίνο πρὸς χάρην σου τή γαλήνη τού κόσμου όπου βρισκόμαι τώρα, κι' έρχομαι για νά σέ βλέπω... Κι' έγώ σ' άγαπάω πάντα... Ω! θα είνε καλύτερα νά μιν έρθω πειά... Νά σ' άφήσω ήσυχο κι' έλεύθερο!... Ναι... Δέν θα ρθώ πειά... Χάιρε, άγαπημένη μου!... Χάιρε για πάντα!...

Κι' έξαφανίστηκε.

Τώρα τή σκύλι άρχισε νά ουρλιάζει άπαρηγόρητα. Έξασα μπήκε τότε μέσα κι' ό Ζάν με τή μάτια κρυμμένα άπ' τόν ύπνο.

— Άκουσα, μου έλετε, μέσα στον ύπνο μου τή σκύλι. Γιατί ουρ-

Και νά, έξασα, είδα ένα χέρι διάφανο πού χάρδενε τή κεφάλι τού σκύλου μου!...

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΑΙ ΗΜΕΡΑΙ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ - ΤΟ ΑΙΜΑΤΗΡΟ ΘΕΟΣ ΤΟΥ 1887 - Η ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ ΤΗΣ ΛΑΙΜΗΤΤΟΜΟΥ

Γ.
ΠΩΣ γράφαμε και στο προηγούμενο φύλο, ο στρατιώτης Δημ. Κουτσοϊκος, ο θαλασποκινίτης κατάδικος, ο οποίος επρόκειτο να τουφεκιστή στον Πειραιά, εφροσκόμμενος πρό μηνών στο μπαζάλικο του Χρ. Πετροπούλου, στη θύκη Μελετοπούλου στον Πειραιά, είδε τον μπαζάλη ν' άνοιξη σέ ιιά στιγμή τόν σφιδάρι του και νά μετράει εισπράξεις του.

Μέσα στο σφιδάρι του ο Πετροπούλος είχε παραπάνω από 100 δραχμές. Μά άπένταφος όπως ήταν ο Κουτσοϊκος ν' εγγληματική φύσις, δέν έδίστασε νά διατράξει άγριο έγγλημα για τά λίγα αυτά χοήματα. "Όταν ένύχτισε, παρακάλεσε τόν Πετροπούλο νά τόν αφήση νά κοιμηθή μέσα στο μπαζάλικο.

"Ο Πετροπούλος δέν έφερε καμμιά αντίρρηση. Δέν φανταζότανε ποτέ τί σκεδίαζε νά κάνει ο Κουτσοϊκος. Μέσα στο μπαζάλικο άλλωστε κοιμότανε κι' ο ξάδελφός του ο Φαναρίτης, φίλος του κακούργου.

"Έτσι, όταν πέρασε πειά ή ώρα και πλησίαζαν μεσάνυχτα, ο Πετροπούλος άνέθηκε νά κοιμηθή στο σπίτι του που βρίσκονταν πάνω άπ' τόν μαγαζί του, αφήνοντας κάτω τούς δύο νέους.

"Η νύχτα πέρασε, χωρίς ο Πετροπούλος ν' άκούση τόν έλάχιστο θόρυβο κάτω στο μπαζάλικό του.

Τό πρωί σηκώθηκε, όπως πάντα, έννοις, κατέβηκε κάτω και χτύπησε την πόρτα του μαγαζιού. Χτύπησε, ξαναχτύπησε, μά δέν τού δόθηκε καμμιά απάντηση. Φώναξε τότε τόν ξάδελφό του τόν Φαναρίτη, μά και πάλι ή πόρτα δέν άνοιξε. Μέσα στο μπαζάλικο απόλυτη σιωπή έπιζορατούσε.

Παραξενευμένος για την άνεξηγήρη αυτή σύμπτωση, ο Πετροπούλος πήγε άπ' την πίσω πόρτα του μαγαζιού, άποφασισμένος νά την σπάση και νά μη μέσα. Μά ή πόρτα ήταν ορθάνοιχτη.

"Έφραξε τότε άνήσυχος μέσα στο μπαζάλικο και βρέθηκε πρό φοικαδούς θεάματος. "Ο άτυχής ξάδελφός του Φαναρίτης βρισκόταν νεκρός, πάνω σέ μια καρέκλα σωριασμένος. Τά ρούχα του ήταν καταματωμένα, μά λίγη παγωμένου αίματος είχε σχηματισθεί γύρω του. Στόν άριστορό άμο τού δυστυχισμένου νέου ύπήρχε μια θαυεία πληγή, διά μαχαίρας ή ξυρολόγχης κατενεχθείσα.

Τό σφιδάρι τού μαγαζιού ήταν άνοιχτό κι' άδειο. Λείπανε άπ' αυτό κι' ή 100 δραχμές και μά χρυσή καρφίτσα που φύλαγε μέσα σ' αυτό ο Πετροπούλος.

Δέν ύπήρχε ή παραμικρή άμφιβολία, ότι τόν έγγλημα, έγγλημα θρασύ όσο και ήλιθιο, τόν είχε διατράξει ο Κουτσοϊκος για νά κλέψη τά χοήματα που ήταν στο σφιδάρι.

Ειδωπήθηκε άμέσως ή αστυνομία, ή όποια άρχισε νά καταζητη παντού τόν δράστη. Τέλος, μετά τρεις—τέσσερες ήμέρες ο Κουτσοϊκος συνελήφθη, έγινε άργότερα ή δίχη του και τόν Στρατοδικείο τόν κατεδίκασε στην έσχάτη τών ποινών.

Μετά τή δίχη του και την κατάδική του σέ θάνατο, ο Κουτσοϊκος ένεικλεισθη στις όπισθεν τής Παλαάς Άγοράς εφροσκόμμενες στρατιωτικές φυλακές. Έκει περνώσε τόν καιρό του άμέριμνα, έλπίζοντας ότι θα τούδιναν χάρι και θα τή γλύτωνε.

"Έτσι είχαν τά πρόβληματά κι' ο κακούργος κοιμότανε με τ' όνειρο τής χάριτος, όσοπου έλήφθη έξαρνα ή άπόφασις νά έκτελεσθή.

Τόν τρομερό νέο τόν έμαθε ο Κουτσοϊκος από ένα φίλο του. Στην άρχή δέν θέλησε νά τόν πιστέψη.

Μάξει έτσι; Μήπως μήθε κανένας κλέφτης στο σπίτι;

— Πήγανε νά κοιμηθής, Ζάν, τού είπα, τόν σκυλί κλαίει, γιατί τού πάτησε τόν πόδι, χωρίς νά τόν θέλω.

"Ο Ζάν έφηνε. Κι' έμεινα μόνος με τόν σκυλί κι' έκλαψα μαζί του ως τόν πρωί....

"Από τότε δέν μου ξαναπαρουσιάστηκε ποτέ πειά ή Έρκινα. Τού κάκου τή φώναξα, την παρεκάλεσα, την έκέτησα νά ξαναθώη... Τού κάκου κατέφυγα σπόν πνευματικό και στα κινούμενα τραπέζια!... Τού κάκου έφυγα άπ' την πατρίδα μου για νά μη ξαναϊδώ την ξανθή γυναίκα!...

"Η Έρκινα δέν ξαναήρθε ποτέ πειά άπ' τόν υπερέραν!...

"Ο τουφεκισθείς έν Πειραιέ κακούργος Δημ. Κουτσοϊκος.

— Θα μου δώσουν χάρι, είπε. Είμαι σίγουρος γι' αυτό. "Όταν όμως διάβασε τή σχετική είδηση στις εφημερίδες, τότε πειά τού ξέφυγε κάθε έλλίδα και κατάλαβε πώς τίποτε δέν μπορούσε νά τόν γλύτώση.

Νά πεθάνη τόσο νέος, τού φρανόταν όσώσο κακό. Κι' άποφάσις νά δρατετύση άπ' τής φυλακής. Οικονόμησε λοιπόν κάτω αλχημικό σίδερο κι' άρχισε ν' άνοίγη μια πύλη στον τοίχο τού κελλιού του, σ' ένα μέρος που ήταν οκελασμένο με πανί.

"Η δουλειά πήγανε καλά, ο τοίχος κόντενε νά τρυπηθή πέρα-πέρα, όταν έξαρνα μήθε μέσα στο κελλί τού Κουτσοϊκου την ώρα που έβγαζε άπ' τόν τοίχο τής πέτρας, ένας άρχιφυλάκας κι' ένας στρατιώτης.

"Ο Κουτσοϊκος τάχασε. "Έμεινε με τής πέτρας στα χέρια και ψιθύρισε τέλος με πεισμα:

— Νά πάρη ο διάβολος!... Κτύπαζε νά σώσω την κόκα μου, μά είμαι άτυχος...

Κατόπιν αυτού, ο Κουτσοϊκος μετεφέρθη σιδηροδέσιμος στον Μενδρεσέ, για περισσότερη ασφάλεια.

Λίγες ώρες πρό τής έκτελέσεως, έπήγε στις φυλακές τού Μενδρεσέ για νά εξομολόγη και νά μεταλάβη τόν μελλοθάνατο τών Άχράντων Μυστηρίων, ο ιερέυς τού Φρουραρχείου Μ. Φρουράκης. "Ο Κουτσοϊκος φίλησε τόν χέρι τού παπά, τού εξομολογήθηκε τά χοήματά του, κουνήθηκε και κατόπιν κάθησε περιλυτός στο παράθυρο τού κελλιού του. Τή στιγμή αυτή τόν πλησίασε ο ύπασπιστής τού Φρουραρχείου Βασουλαΐδης και τόν ρώτησε άν εινε πραγματικός ένοχος.

— Πές μας την αλήθεια, Κουτσοϊκο, τού είπε. Σε λίγο θα παρουσιαστής μπροστά στο Θεό. Τόν σκότωσε τόν Φαναρίτη για νά κλέψη τά λεφτά άπ' τόν σφιδάρι ή πιαστήκατε γι' άλλη αίτια και τόν χτύπησε πάνω στον καινά, όπως είπες στη δίχη σου;

"Ο μελλοθάνατος κώνησε θλιβερά τόν κεφάλι του κι' άποκρίθηκε:

— Τί τά ρωτάς τώρα, κόνιε άξιωματικέ... Νά, βρέθηκα σέ κακή στιγμή και σκότωσα άνθρωπο. Δίκαλα λοιπόν θα με χολιάσουν. Γιατί νά σάς πω ψέμματα; Κι' άν πω ψέμματα, τί έχω νά κερωδίσω;

"Ο μελλοθάνατος άναστενάξε με πόνο και συνέχισε:

— "Η αλήθεια εινε πώς δέν σκότωσα για νά κλέψω τά χοήματα. Τόν φοικώ έγινε από άλλη άφορη. Είχα ζητηθεί τόν πρωί και δέν είχα τυθεί άκόμα, όταν άκουσα τόν Φαναρίτη νά μου λέη:

— Χωριστάς στο μαγαζί δυό δραχμές. "Αν δέν τής πληρώσεις δέν θα φύγης από δω.

— Καλά, τού είπα, θά τής πληρώσω. Δέν έχω τώρα χοήματα. Αύτός όμως έπισησε κι' άρχισε νά με βρίζη. Πιαστήκαμε τότε στα χέρια και με χτύπησε με μια καρέκλα στο κεφάλι. Αυτό ήταν όλο.

"Αγοήστια, θόλωσε τόν φρόν μου, άραξα τόν μεγάλο μαγαζιού τού μαγαζιού και τόν σκότωσα!

Τελειώνοντας την αφήγησή του, ο Κουτσοϊκος έβγαλε άπ' την τσέχη του κι' έδωσε σπόν ύπασπιστή τού Φρουραρχείου την παρακάτω έπιστολή, την όποια είχε γράψει άμέσως μετά την εξομολόγησή του:

•Κύριε,

» Δόξασι ο Θεός όπου εις τά τελευτέα μου εδούκε ή ψυχή μου άνακούφυσιν και εξομολόγηθην κακά μου έργα από τόν πατριότην μου παπά τού στρατού Φρουράκην και πάη ή ψυχή μου ευχαριστιμένη έγώ έξ άρχής άν έκαμα αυτά τά όπια με συμβούλευαν θα ήμουν καλός χρηστανός και σήμερον δέν θα τρυφευόμην αλλά θα ήμουν καλός πολιτικός διότι καθώς κατάλαβα μόνον ή θρησκεία και τόν εδαγγέλιον τού Χριστού ήμπορεί νά παύσουν τά κακουρχήματα και όχη τόν μουσικό και ή λεμοτόμος ταύτα τά γράφο έπηδι και έγώ ήμάρτησα παραπολι και ζητώ συγχόρη παρά Θεού και άνθρώπων διότι άξιός τουφεκίζομαι Θεέ μου συγχόρησον μου τας άμαρτίας μου όπως τόν Ιωάννην εις τόν σταυρόν ζητώ την ευχήν τής μητέρας μου, την όποιαν έπίκρανα και άποχαριστέ τούς άδελφούς μου».

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Σ. ΚΟΥΤΣΟΪΚΟΣ

Φυλακές μενδρεσέ τή 11 'Ιουνίου 1887.

"Ο ύπασπιστής τού Φρουραρχείου έβαλε την έπιστολή τού μελλοθανάτου στην τσέχη του και τόν ρώτησε:

— Όές τίποτ' άλλο, Κουτσοϊκο;

— Ναι, θέλω ένα τσιγάρο. Σεχνίεται κανένας καπνίζοντας.

"Ο ύπασπιστής έβγαλε και τούδωσε τσιγάρο.

"Ο Κουτσοϊκος τόν άναψε και ψιθύρισε άναστενάζοντας:

— Καϊμένα νεϊτά!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέχεια.